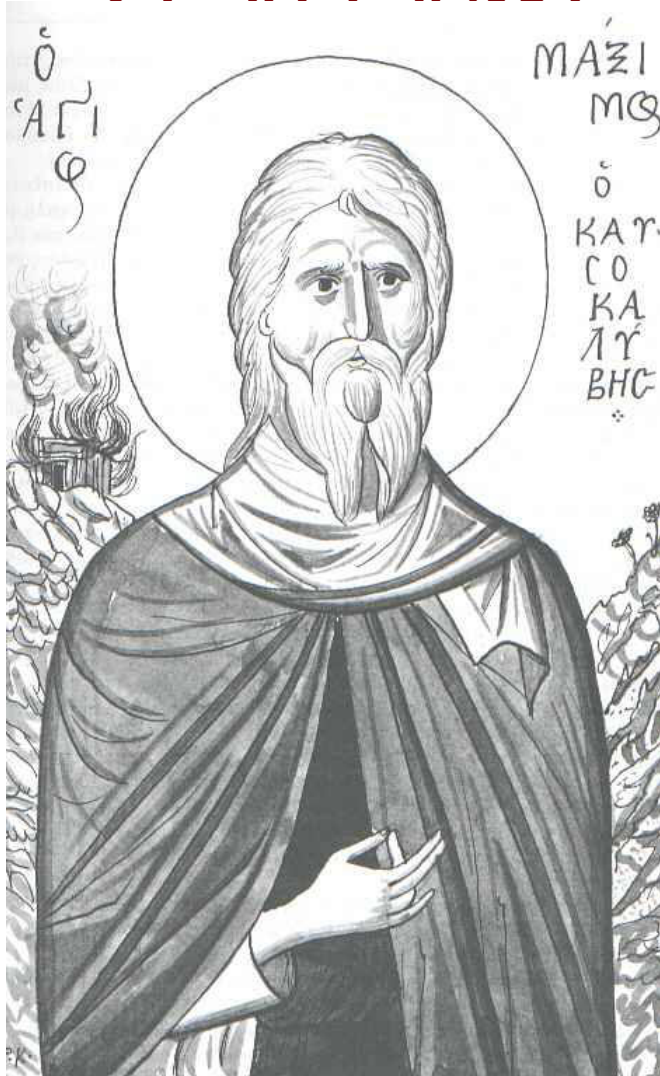

Sfântul Maxim Cavsocialivitul - lucrător al arie) (Ρουμανικά,

Cuviosul părinte Maxim era din Lampsac,

din părinți de neam bun, binecredincioși și îmbunătățiți, care fiindcă erau lipsiți de fii, rugau totdeauna pe Dumnezeu cu lacrimi ca să le dea un fiu; și, ascultându-le Dumnezeu rugămintea lor, le-a dat pe fericitul Maxim, pe care din Sfântul Botez l-au numit Manuil.

Apoi, socotindu-l părinții lui ca pe un dar al lui Dumnezeu, cum era cu adevărat, îl creșteau cu multă dragoste și sânguință, și-l învățau sfintele cărți. Iar când a ajuns copilul în vârstă, l-au adus și l-au băgat în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Și rămânând Manuil în biserica aceasta, cânta cu dulce glas și cu dor dumnezeiesc, rugând pe Născătoarea de Dumnezeu cu multă umilință pentru

mântuirea lui.

Și, într-adevăr, el părea un alt Samuil, sporind cu vârsta și cu darul, fiind lăudat și iubit de toți, căci nu avea cugete copilărești, ci de la începutul vârstei avea minte bărbătească; și mergea adeseori la niște bătrâni cuvioși, care se linișteau acolo aproape, să audă de la dânșii sfătuiri de suflet folositoare, petrecând împreună cu dânșii și slujindu-le când el era slobod, căci încă se afla întru supunerea părinților săi, și se povățuia de dânșii spre petrecere plăcută lui Dumnezeu. Apoi, dumnezeiescul dor aprinzându-se în inima lui, îl silea să iasă din lume și să meargă la liniște, ca să se îmbrace cu sfânta schimă a monahilor. Pentru aceasta, de multe ori se dezbrăca de hainele sale cele lumești și îmbrăca cu acelea pe săraci, iar el tremura de frig. Încă și pâine pe- ascuns dădea celor flămânzi cu multă îndestulare; și pentru ca să-și ascundă fapta lui cea bună, se prefăcea înaintea părinților lui și înaintea altor cunoscuți și rudenii că este nebun; însă fapta lui cea bună nu se tăinuia.

[\(περισσότερα...\)](#)